

wäga kuulsaaks tõusnud, ega ole wõera maade rahwal kuskil koledama hirmutawa tonti, kui Wene kasjaka nimi, ehk kül meie kasjakad rahu aeal wäga wagasel kombel kodu omas külades elawad. Ka uhke Prantsuse ja Inglis sõawägi pidi nüüd hädakombel kardetud kasjakatega tutvustama. Mitu suurtugu rahwa poega oleks ennemine ühe kauni osa omast warast ära kautanud, kui tal wõimalik oleks olnud, se läbi kasjakate ligemast sõbrusest ennast peasta. Meie kasjakad tegid ka siin oma kardetawa kuulsa nimele auu; kui palumata wõerad olid nad igaskohas warmalt platsis, kus midagi ripakille oli jäänud. Mõnda ärritasid nemad mõne korra waenlast offekui nalja pärast, aga enne kui waenlased neile wastapanemist jõudsid tallitada, olid kasjakad kui lendawad linnud nende filmast kadunud. Ühes kohas wõtsid nemad waenlaste kääst moonakoormaid, sõawara ja muud ripakille jäänud asju; teises paigas jälle mõne tropilise mehi ja hobusid wangi, mis kogemata teistest eemale wiibinud, ehk natuke teelt olid efsinud. Kust nad nii kiirest wälja tuliwad, ehk kuhu nad ühekorraga jälle wausid: se näitas mõnele kui mõistatus. Warem kui waltwul waenlaste film kuskilt hädaohtu nägi, olid lennukad hobulinnud äkitselt nende kallal, offekui üks tuulest mahapuiistetud erilase-pesa. Kasjakad wõtsid moonakoormad meestega seltsis wangi, ja paari filmapilgu pärast oli koht jälle kui pühitud. Waenlastel oleks ees ja taga filmi pidand olema, aga ei tea, kas siiski kasjakate küüfist igakord oleks wõinud peasta.

Mõne päewa pärast oli Wene wägi natuke lisa toeks saanud, ka Alma jõe ligidal kauni mõnusa koha leidnud, kus wastahakamine wõimalik näitis. Siin sūtis siis Smal Mihkli kuu päawal 1854 esimene werine lahing põlema.

Wasta-saead, wõib olla ehk aasta-tuhanded olid Alma jõe laened rahulikult wailste mägede ja kaljuliste künkaste keskelt teed uurides kõrge kallaste wahel mere poole woolanud, ilma et suurem osa õpetud meestest ja wirgud seitungi lugejad jõe nime korra oleksid kuulnud. Kabeksamal Mihkli kuul tõusnud sõamässamine pidi nüüd jõe nime kuulsaaks tegema ja igaweseks mälestuseks werise kirjatähtedega aeraamatusse ülespanema, sest nimetud päewa werine surmatöö nimetati „Alma lahingiks.“

Mõlemilt poolt, niihästi pealetungijatest kui wastapanejatest, ilmus sel päawal wäga palju wahrust, külma werelist aru ja surma põlguust, et seda imeks tuleb panna. Mende mehekomblikud teud oleks kül parema asja wäärt olnud kui selle, mispärast neid siin tehti, kus tühi uhkus ja tõrkus filmapilgul hulgaristilastel meele nõnda olid äraseganud, et neil seda mahti ei olnud meeletuletada, kuda awaldatud wahrus kõrgemat wõidupalka ei wõinud anda: kui ristiusu pärist waenlast — Turklast — kangelaks teha. Selle osemel, et igamehe kohus oleks olnud, wana fihwtise mao pääd maharõhuda, püüti wägise tema kaela kangustada ja hambaid teritada. — Meie suur Wene Keiser oli oma truui alamatega üfõnes selle